

Člověk je svědectvím Neznámého

Theodoretos z Kyrru

Když pozorujeme moudrost Tvůrce, která se v nás zjevuje, jsme naplněni obdivem. Žasneme nad rozličnými funkcemi smyslových orgánů, jež mají sídlo v jediném mozku, kterému přinášejí zpět nejrůznější vjemy - zrakové, sluchové, čichové, chuťové nebo dotykové.

Obdivujeme užitečnost všech částí těla, těch viditelných i těch skrytých. Paměť pojímá velké množství různých událostí, aniž by je spletla dohromady. Ať již něco přijala dávno, nebo nedávno, udržuje a vyvolává celistvé vzpomínky.

Množství vědomostí se navzájem nesváří, nýbrž každá se objevuje ve vhodný čas.

Kdykoliv pozorně nahlížíme tyto a podobné věci, voláme s prorokem: „Podivuhodná je pro mě tvá znalost, vznešená a nepochopitelná." (Žalm 139,6)

Vždyť jaká řeč je dostatečná na to, aby uchopila něco z harmonie, kterou zjevuje tělo, nebo z moudrosti, kterou pozorujeme v duši?

Ačkoliv o tom napsali mnohé Hippokrates a Galén, také pak Platon, Xenofon, Aristoteles, Theofrastos a bezčtení další, přemnohé ještě zůstává nevyřčeno. Co vzešlo z moudrosti Boží, to lidská mysl uchopit nemůže.

Proto také prorok opěvoval pouze to, čemu rozuměl - nebyl sice schopen postihnout všechny divy v nás a otevřeně uznal svou porážku, ale domníval se, že i takové vyznání postačí na důstojný chvalozpěv.

*Theodoretos z Kyrru ((+ 466?)
řecky píšící syrský otec;
velmi horlivý pastýř.*